STUDENÉ SVĚTLO HVĚZD

PAVEL FRITZ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

„Panebože, co to je?“ hlesl tiše Fretka.

Farao se nezmohl na odpověď, jen tupě zíral před sebe. Po hromadách mrtvého šrotu tančily pestrobarevné odlesky vrhané jakýmsi zářivým terčem. V prvním okamžiku mu blesklo hlavou, že jde o nějakou uměleckou dekoraci či o reklamní poutač. Bylo to bizarní, měnilo to podobu a zjevně to sem nepatřilo. Vůbec nechápal, nač vlastně hledí.

Až po chvíli se trochu zorientoval. Před masivními bloky zašlých generátorů visel v husté síti vláken obří, duhově opalizující talíř, jehož proměnlivý povrch připomínal pulsující květ orchideje. Spirály, čtverce a trojúhelníky se neustále vynořovaly, přeskupovaly a opět mizely ve rtuťovité nicotě, nehybný zůstával jen středový kruh s ohnivě rudým trojzubcem na žlutém pozadí. Cosi jako Neptunův erb. Znamení antického boha moří na palubě dávno ztracené obchodní lodi *Sarah Lee Answeld*. Zjevení ze snu či halucinace.

Když se trochu probral, sklouzl zrakem k protilehlé stěně a spatřil mrtvoly. Celou skupinu mrtvol. Pět či šest postav bezvládně zavěšených v bělavé pavučině jako vypasené mouchy čekající na pavouka. Na pavouka, co nikdy nepřišel. Tohle nebylo dílo lidských rukou...

„Padáme odsud,“ zachrčel, ale Fretka místo odpovědi nahodil trysky a rozletěl se směrem k tělům.

„Co děláš?“

„Chci si je prohlídnout.“

Omámeně parťáka následoval.

Zabrzdili v bezpečné vzdálenosti od nejníže zavěšené mrtvoly, zapnuli magnetické boty a posledních pár metrů došli po svých. Lepivé podrážky suše mlaskaly na kovové podlaze.

„Čum na to...“

Mrtvola muže v rudé kombinéze vůbec nepřipomínala mumii. Měla hladkou pleť a široce vytřeštěné oči, upřené kamsi k duhovému disku. V porostu lehce rozcuchaných vlasů mizely svazky tenkých bělostných vláken, zřejmě prorůstající hlavou skrz naskrz. O něco výše visela mladá žena, jejíž tvář si stále uchovala původní půvab.

„Oni furt žijou...“ vydechl Fretka.

Ta věta byla naprosto absurdní a přece pravdivá. Mužův hrudník se pomalu, ale pravidelně pohyboval, v jednu chvíli mu dokonce zaškubalo v koutku úst. Po více než stu letech!

„Ani nezestárli...“

Farao chvíli zíral na lapeného chlapa, pak obrátil pozornost k ženě. I jí rašily ze spánků nitkovité kořeny, propojující vnitřek lebky s pavučinou. Jaká síla dokázala regenerovat lidský organismus tak dlouho a tak efektivně? Hrálo si to s jejich geny? A patřili vůbec k původní posádce? Byl tak vyděšený, že nedokázal soustředit myšlenky. Nejradši by vzal nohy na ramena.

„Všichni čumí do toho terče,“ konstatoval Fretka sevřeným hlasem.

Farao se otočil a pohlédl na kruhový štít, po jehož obvodu se líně zjevovaly nejrůznější geometrické obrazce. Co to mohlo být? Zdálo se, jako by odpověď ukrýval dominantní rudý symbol uprostřed. Jedno krátké rameno

rozvětvené do tří linií, z nichž každou zakončoval ostrý hrot či šipka. Stejným hrotem byla opatřena i dolů mířící „rukojeť“, což představovalo jediný rozdíl oproti klasickému trojzubci. Chtěl vypadnout. Chtěl odsud pryč.

„Haló lidi! Slyšíte mě?“

Leknutím doslova nadskočil. To byl Ron...

„Ať jste, kde jste, mrkněte na tohle!“

Mechanicky přepnul optiku hledí a spatřil velitelovy rukavice svírající velkou obdélníkovou kartu hustě potištěnou číslicemi a uměleckými ornamenty. U pravého kraje se blyštivě třpytil stříbrný obraz cválajícího koně.

„Máme to, lidi! Máme to! Jen tenhle kus plastu má cenu padesáti tisíc! Jsme ve vatě!“

V zorném poli kamery se zjevil Křižák svírající celý balík podobných karet, přičemž několik poztrácených kusů volně poletovalo za ním.

„Ježíš Kristus vyslyšel moje modlitby!“ cenil blaženě chrup. „Vyslyšel je! Vyslyšel!“

Křižákovo blábolení zaniklo v nadšeném řevu, kterým na zprávu zareagovali Harry a Mici. Zaslechnout se dala i zdrženlivá Gillian ve vzdálené mateřské lodi. Usmálo se na ně štěstí! Byli z nich pracháči! Pracháči! Parta hledačů, co to dokázala! Dokonce i Farao cítil, jak se mu z té představy zatočila hlava.

Když prvotní nadšení opadlo, ozval se suchým hlasem Fretka.

„Taky tu něco máme, Rone, ale heligerium to není.“

„O co jde?“

„Další těla. Tentokrát živý...“

„Cože?“

„Podívej se sám.“

Ve sluchátkách se rozhostilo hrobové ticho, vteřiny pomalu odkapávaly. Délka mlčení prozrazovala, jaký šok zbylí členové týmu právě utrpěli.

„Ten chlap dejchá,“ hlesla Mici.

„Jo, dejchá... A čumí tady na to.“

Fretka se otočil, aby kamera na jeho čele zabrala záhadný trojzubec obklopený duhovým kaleidoskopem proměnlivých vzorů.

„Bože můj,“ zašeptal Harry. „Co je to za šaškárnu?“

„Tohle není od Boha,“ zavrčel Křižák.

„Tady něco smrdí,“ pronesl tiše Ron. „Myslím, že se na to heligerium vykašleme...“

„Smíme se stáhnout?“

„Potvrzuji, stáhněte se.“

„Nemůžeme těm lidem nějak pomoct?“ zeptala se stísněně Gillian.

„Vždyť jsou s tím srostlí, nevidíš? Raší jim to z hlavy jak plíseň!“

„Třeba by to šlo odřezat...“

„Harry! Harry!“ vyhrkla Mici varovně. „*Kočka jedna* má zase pohyb! Patnáct metrů od tebe! O podlaží výš, úhel 2-4!“

„Do prdele!“

„Tady se taky něco hejbá,“ ohlásil vzápětí Ron. „Chytám signál... vlastně dva signály! Co to sakra je?“

Farao střelil pohledem po Fretkovi, který bleskurychle odepjal od pasu detektor a začal s ním šermovat do všech stran.

„Kurva!“ zasténal. „Kurva! Pohyb ve spojovací šachtě. Dvě přepážky tímhle směrem... U nás je to taky!“

* * *

„Kolik času zbývá?“

„Čtrnáct minut. Jestli přetáhneme, bude celé jednání odročeno.“

Derek Bailey si podmračeně měřil kroužek svých nejbližších poradců. Odročení by představovalo naprostou katastrofu. Musí nalézt řešení během přestávky vymezené jednacím řádem, nebo se vrátit do hlavního sálu a veřejně přiznat porážku. Možná mu protivníci ponechají alespoň drobky po vítězné hostině.

„Neponechají ti nic,“ odmítl Hlas jeho poslední myšlenku. „Jestli přijmeme navrhované podmínky, musíme vyhlásit platební neschopnost. Už takhle jsme zkreslili klíčové finanční indexy. Pro Unii Herta i pro Omegu je výhodnější náš krach.“

Mohu nabídnout Agvarské korporaci fúzi, když odstřihnou Hertu.

„Nepůjdou do války s Hertou. Nemají to zapotřebí. Tohle není východisko.“

Skupina lidí okolo trpělivě čekala na pokyny.

„Dobře,“ pronesl nahlas. „Jassiko, mají smlouvy mezi korporací a planetárním svazem nějakou slabinu?“

„Nic kritického,“ odvětila žena s prázdným výrazem v modrých očích. Její vědomí vyzbrojené arzenálem výkonných mozkových implantátů bloudilo po vzdálených datových dálnicích a hledalo jemné souvislosti v džung-

li složitě provázaných dokumentů. „Pouze termíny dodávek se zdají být na hranici rizika."

„Tadeši, co se stane, pokud postoupíme spor Úřadu pro dálkové lety?"

„Katastrofa," potřásl oslovený hlavou. „Tuhle bitvu si připravili s předstihem. Zahltí komisi technologickým balastem."

„Náš výrobek nijak neporušuje patentová práva Omegy. Taková lež přece neobstojí."

„Můžou to protahovat roky. To už tu nebudeme."

„Zatraceně..."

„Možná bych něco měl," ozval se tiše hubený muž s nezdravě bledou pletí.

„Mluv, Crozere."

„Můžeme zaútočit přímo na Omegu."

„Jak?"

„Před lety měli kolosální průšvih. Nedodržovali normy při výrobě jádrových kompozitů. Věřili, že se na tu levotu nemůže přijít."

„Z toho se vyplatili."

„Klíčovou podmínkou urovnání bylo, že stáhnou všechny produkty s nenormalizovanými jádry a zjednají nápravu. Utopili v tom celý kapitál, od té doby žijí na dluh. Jenže pár prodaných kousků zřejmě zatloukli."

„Proč?"

„Bylo to příliš choulostivé. Armádní torpéda pro pohotovostní síly MLO. Vzhledem k deklarované exspiraci bojových hlavic je část munice stále ve výzbroji. Vojáci vůbec netuší, že skladují poloviční zmetky. Tato infor-

mace pochází z důvěryhodného zdroje ve správní radě Omegy, není však ověřená."

„Jedna nepřiznaná série torpéd nepřinutí Omegu kapitulovat."

„Museli bychom rozšířit fámu, že jde jen o špičku ledovce. Vyvolat paniku na trhu."

„Zveřejnění nepravdivé zprávy takového rozsahu je těžký zločin."

„Budeme argumentovat jednáním v dobré víře. Ta torpéda jsou důkazem, že nepřiznané šarže výrobků s nižší životností existují. Může to projít."

„Nechte mě přemýšlet..."

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Tuhle skulinu jsme hledali," zašustil mu v lebce suchý Hlas.

Skončím před tribunálem.

„Nebude nutné nic zveřejňovat. Stačí jim pohrozit a couvnou. Panika by je položila."

To je neúnosné riziko.

„Hra nervů, tu máš přece rád. A tohle je skvělá karta. Omega couvne už jen pro to, že ji ústup nic nestojí. Stačí stáhnout křivé obvinění, že porušujeme jejich patentová práva. Já ti radím to zkusit. Jinak jsi na mizině. Na rozhodnutí máš jedenáct minut a dvacet tři vteřin."

Derek si přejel dlaní přes obličej. V minulosti už mu vyšly krkolomnější kousky, ale nikdy nebyla sázka tak vysoká. Může přijít o firmu i o rodinu, skončit v kriminále. Cítil, že by měl ustoupit, i když se většina jeho jmění rozplyne v okamžiku jako dým. Lehce nabyl, lehce pozbyl... Před očima mu vytanul obraz plavovlasé

Alison a malého, batolícího se Tima. Tolik je oba miloval...

Nasucho polkl a přikývl.

„Tak dobře, jdeme do toho."

* * *

Farao se odkopával od stěn, chytal madel a za občasné pomoci trysek překonával spoře osvětlená prostranství lemovaná archaicky působící technikou. Nemyslel přitom na nic. Jeho svět se zúžil na urputnou snahu udržet tempo s Fretkou, který proplouval labyrintem chodeb pár metrů před ním, a ještě kolem sebe zvládal šermovat detektorem. Bolavé svaly se hlásily o slovo stále naléhavěji.

„Pohyb za první přepážkou," oznámil Fretka udýchaně. „Tímhle směrem. Postupuje to paralelně s námi..."

Zatím stihli ustoupit ze sedmnáctého podlaží na třináctě, ale k přechodové komoře měli pořád daleko. Co znamenaly všechny ty signály okolo? Co vyrušili ze staletého spánku svojí přítomností? Tady určitě nešlo o žádné zmateně pobíhající servisní roboty. Jako by se mrtvá posádka *Sarah Lee Answeld* začínala probouzet k životu...

„Pomoct! Pomoct!" rozeřval se ve sluchátkách Křižák. „Slyšíte mě? Potřebuju podporu! Jdou po nás! Jdou po nás!"

Na společné frekvenci se začalo překřikovat několik hlasů, ale Farao se neodvažoval přepnout hledí na cizí kameru, protože by ztratil rychlost.

„Vydržte!“ povzbuzoval Harry. „Posílám vám *kočku jedna*. *Kočka dvě* přináší z modulu výzbroj! Už je skoro u mě!“

„Ronovi to useklo ruku!“

„Ošetři ho! Ošetři ho, ty idiote!“ vřískala Mici z kokpitu *Vážky*. „Nastříkej mu ránu, nebo vykrvácí!“

„Ta bestie se vrací!“

Ačkoli k smrti vyděšený Farao dělal, co mohl, zaostával stále víc a na křižovatkách občas ztrácel fyzicky zdatnějšího parťáka z očí. Nakonec přežil první útok jen díky tomu. Nepřítel se totiž zjevil před nimi.

Byla to vteřina či dvě. Bezhlavě vpadl do další z tisíců jednotvárně působících chodeb a spatřil podivně strnulého Fretku, volně se vznášejícího na jejím vzdáleném konci. Jako by se ostřílený veterán neodvažoval učinit jediný pohyb. Ačkoli nešlo rozeznat podrobnosti, měl pocit, že v prostoru před výstrojí ověšenou siluetou cosi změnilo svoji polohu. V okamžiku, kdy Fretka zažehl trysky, aby unikl, vystříkla krev.

Útok přeťal astronauta v pase. Zatímco nohy divoce rotovaly na místě, horní polovina trupu poháněná tryskami se řítila chodbou, narážela do stěn a vypouštěla oblak tmavé barvy jako prchající sépie. Nakonec jen těsně minula konsternovaného Faraa, který měl dojem, že v široce otevřených očích postřehl poslední skomírající jiskřičky vědomí.

Hrůza ho zcela ochromila. Místo aby se obrátil na zběsilý úprk, zůstal na místě a s otevřenými ústy tupě zíral, jak se z krvavé mlhy vynořilo „cosi“. Tvor připomínal znetvořeného pavouka staženého z kůže, pak si však Farao

uvědomil, že ta věc je mnohem větší, než se zdá. Na viditelnou část navazovalo množství průsvitných končetin či čepelí, postřehnutelných vždy jen na okamžik a z určitého úhlu. Vůbec by nedokázal popsat, co vidí.

„Pomoct," zašeptal tiše.

Teprve když pavouk zrychlil, probudil se v něm pud sebezáchovy. Mrskl sebou jako ryba, stiskl ovládání trysek a prolétl křižovatkou tak rychle, že v zatáčce tvrdě narazil ramenem. Při posledním ohlédnutí spatřil, jak útočník odsekává další kusy z Fretkova torza, které se zachytilo u jedné ze stěn.

Slepě prchal chodbami a průlezy, aniž dbal na nebezpečí, že vlétne jako idiot do další pasti. Zastavil ho až zablokovaný vstup, který nešel otevřít ani za použití nouzového spínače. Mozek po prodělaném šoku odmítal pracovat.

Zatímco hledal jinou cestu, mlžným závojem se prodralo poznání, že zcela ztratil orientaci. Navíc rudá ikona na zápěstí signalizovala, že při stávajícím plýtvání brzy spotřebuje veškeré palivo do trysek. Musel se za každou cenu sebrat.

„Ďáble!" řval Křižák o několik podlaží dál. „Nemám z tebe strach!"

Roztřeseně namířil detektor proti přepážkám a s úlevou zaznamenal, že se v nejbližším okolí nenalézají žádné pohyblivé signály. To se však mohlo rychle změnit.

„Tady Farao, tady Farao," zaskučel do mikrofonu. „Pomozte mi! Pomozte mi, prosím vás! Potřebuju podporu! Slyší mě někdo?"

„Kde seš?" zareagoval okamžitě Harry.

„Nevím... nevím, kde jsem," skoro vzlykal. „Fretka je mrtvej, jsem sám. Viděl jsem tu věc... Pomozte mi odsud, prosím!"

„Mici, chytáš jeho maják?"

„Zcela jasně."

„Naveď k němu *kočku dvě*, já jdu za Ronem. Kvér už mám."

„Rozkaz!"

„Počkejte! Počkejte! Co mám dělat?"

„Drž hubu a nepanikař! Mici si tě přebírá!"

Jedinou emocí v hlase vysloužilého výsadkáře byl vztek.

„Otče náš, jenž si na nebesích, posvěť se jméno tvé! Přijď království tvé! Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi..."

Chraplavě vyřvávaná modlitba krátce přehlušila všechny ostatní hlasy, takže komunikace šla do háje. Vzdor své technické kvalifikaci trpěl Křižák lehkým mentálním handicapem a ve vypjatých chvílích ztrácel disciplínu. Ne však odvahu. Jestli Farao dobře chápal, tak houževnatě vlekl raněného velitele k místu srazu.

„Pohni se trochu směrem 3-0," zaslechl dívku, která zřejmě mluvila k němu. „Je tam vertikální uzel."

Vrátil se kus zpět a poslušně vyhledal nejbližší odbočku. Detektor stále nesignalizoval žádnou hrozbu, zato narazil na další lidské ostatky. Nejméně dvě mumie rozsekané s větší důsledností, než zatím viděl. Vysušené nohy, hlavy, trupy... Mezi četnými anatomickými exponáty mu jeden padl do oka. Šlo o dlaněmi spojený pár paží, které podle rukávů nepatřily témuž tělu. První

byla uťatá v lokti, druhá pod ramenem. Ti lidé se drželi tak pevně, že je ani smrt nerozdělila.

Pokračoval opatrně vpřed. Zatímco Křižák zmlkl, nervózní Mici si vyměňovala strohé postřehy s Harrym. O informace žádala i Gillian, navádějící mateřskou loď blíže k vraku. Velitelův hlas nezazněl ani jednou.

Nakonec nalezl zmiňovaný uzel a pronikl na podlaží dvanáct, kde pár minut lapal po dechu. Byl tak vysílený, že prostě nemohl dál. Zbylé palivo do trysek si šetřil na nejhorší.

„To přece není možný," zasténala polohlasem Mici sledující drama očima robotů. „Jako by ta potvora prošla stěnou..."

Znovu přiměl bolavé tělo k pohybu a protáhl se úzkým servisním průlezem, na jehož konci jej očekávalo nemilé překvapení. Doposud vždy reagující nouzové osvětlení nefungovalo a široká chodba, v níž se vynořil, zůstala ponořena do temnot. Bez helmy by zde tápal jako slepec. Jedovatě zelené, hrubě zrnící výjevy, zprostředkované speciální optikou, prozrazovaly, že vnitřek koridoru poničil oheň dosahující extrémních teplot. Při pohledu na zkrabatělé stěny poseté obludnými puchýři ho napadlo, zda jde o pozůstatky havárie či marného pokusu o odpor. Nejspíš to druhé.

Po několika desítkách metrů se okolo opět začaly rozsvěcet malé špinavé zářivky. Pokračoval vpřed. Během dalšího postupu proplul lékařským oddělením, kde zahlédl sál s třpytivými přístroji a operačním stolem, o kus dál minul baterii robustních recyklačních jednotek. Následovaly uzavřené dveře, za nimiž ho okamžitě

upoutal výrazně chladnější vzduch. Zřejmě jedna z periferních sekcí. Nemohl být daleko od dvojitého pláště lodi.

A právě v těchto sychravých končinách od něj štěstěna definitivně odvrátila tvář. Ne jeden, ale hned tři pohybující se objekty zaznamenal detektor na opačné straně přepážek, a to i v prostoru přímo před ním. Dál nemělo smysl pokračovat. Past sklapla.

Zaujal taktickou pozici uprostřed dlouhé chodby a pohledem hypnotizoval displej, aby se přízraky začaly opět vzdalovat. Kritickou situaci ani neohlásil, nikdo by mu nepomohl. Okolí bylo ponořeno do ticha, čas zvolna plynul odměřován pouze tlukotem jeho vyděšeného srdce a sípavým dechem.

Pavouk se vynořil zhruba deset metrů od něj, jako by skutečně prošel zdí, a po nějaký čas nehybně setrvával na místě. Farao na něj vyčerpaně zíral. Vzdor blížícímu se konci v něm bizarní anatomie stvůry vzbuzovala perverzní fascinaci. Jasně viditelné vnitřní orgány obklopovala průsvitná pokožka, do prostoru trčelo množství skleněných končetin s hranami ostrými jak meče, jejichž pravou podobu šlo jen vytušit z příležitostných odlesků. Démon z nejtemnějších hlubin kosmu si přišel pro jeho duši.

Tvor se dal do pohybu provázen sotva znatelným třpytem svých neviditelných částí, po pár krocích však opět strnul jako socha. Cosi zastavilo břit gilotiny těsně před dopadem. Farao nepatrně pootočil hlavou a spatřil na opačném konci chodby stojící *kočku*. Jeden z těch tří signálů byl zjevně robot.

Z úst se mu vydralo úlevné zasténání. Ačkoli nepodléhal přílišným iluzím ohledně dalšího vývoje, právě získal toho nejoddanějšího spojence. Bodyguarda až za hrob. Situace vyhodnocená jako přímé ohrožení lidského života znamenala pro umělou inteligenci imperativ nadřazený všem ostatním prioritám i sebezáchovným algoritmům. Nejvyšší emoci jejího primitivního vědomí. Co však Farao odhadnout nedokázal, byl vzájemný poměr sil.

Mírně nahrbený robot připravený k boji zvolna minul jeho stanoviště, přičemž demonstroval, že si přezdívku *kočka* opravdu zaslouží. Schopnost jemně regulovat sílu magnetických polštářů na tlapách dodávala jeho precizním krokům lehkost velké kočkovité šelmy.

Následovala srážka dvou bleskurychlých soupeřů. Pavouk vystřelil jako kudlanka nábožná a rozporcoval stroj na několik kusů, objektivy posetá hlava se však otáčela dostatečně dlouho, aby skóre srovnala. Výkonné lasery napáchaly ve skleněných končetinách strašlivou spoušť. Když oslnivě rudé čáry a křivky pohasly, byl vzduch doslova přeplněn velkými vířícími střepy. Některé uťaté části se kupodivu začínaly kalit a zviditelňovat, takže připomínaly poletující čepele obřích nožů.

Výsledek šlo označit za remízu. Zatímco *kočka* to měla definitivně za sebou, zmrzačený tvor posetý ranami se plazil pryč, přičemž bylo zjevné, že škodám neunikly ani jeho vnitřní orgány. Po chvíli někam zmizel, jako by se rozplynul.

Farao zrůdu vyprovodil pohledem, poté stočil zrak na rotující části svého zachránce, zvolna odplouvající k opačnému konci chodby. Nehybná zůstala pouze

noha přichycená magnetem k podlaze. Co mohlo rozkrájet ocelový trup takto čistými řezy? A jak by asi souboj dopadl, kdyby na místě průzkumného stroje stál bojový robot se skutečnou výzbrojí a degresivním pancířem? Otázky, které zůstanou bez odpovědí.

„Farao! Farao! Jsi v pořádku?“ Úzkostný hlas patřil Mici. „Odpověz!“

„Jo, jo... jsem. Ale *kočka* je na šrot.“

„Já vím. Pokračuj původním směrem, Harry ti jde naproti.“

„Dobře.“

Znovu vyrazil na cestu útrobami nekonečného labyrintu a od první chvíle s hrůzou zaznamenával pohyby v blízkém i vzdálenějším okolí. Stahovali se kolem něj jako smečka psů.

Nakonec pronikl až na podlaží deset, kde si dopřál pár okamžiků na vydýchání, a krátce nato zahlédl v jedné z chodeb rozložitou postavu s pulsní puškou v ruce. Téměř se srazili.

„Zaplaťpánbůh,“ zavrčel chlap s úlevou. „Aspoň tebe že jsem našel, mlíčňáku.“

Ta věta naplnila Faraa chmurnou předtuchou.

„Co ostatní?“ vydechl.

„Ron i Křižák to mají za sebou, přišel jsem pozdě. Ani *kočka jedna* jim nepomohla.“

Takže v celé lodi zůstali naživu jen oni dva.

„Tak pohni, padáme odsud.“

Přítomnost nevzrušeně působícího Harryho dodala Faraovi nových sil, daleko se však nedostali. Dva signály vyskočily za nimi, třetí v místě, kterým museli projít.

„Postav se za mě," přikázal mariňák stroze a aktivoval magnetické boty, aby získal stabilní platformu pro střelbu. „Trochu jim zahrajeme."

Farao poslechl. Před pár minutami viděl souboj příšery se strojem, teď měl jeho život v rukou zatrpklý veterán s jizvami na duši a flintou v ruce. Nezdálo se, že by si dvakrát polepšil, ale výběr ochránců byl vcelku omezený.

Nečekali dlouho. Na pavouka ani na výsledek.

Tvor se zjevil na konci chodby a okamžitě nabral značnou rychlost. Zvuk výstřelu připomínal ostré prásknutí biče. Duel skončil ve vteřině.

„Svině," ulevil si Harry.

Vysoce energetické mikrostřely rozervaly středový propletenec orgánů na cáry, a ještě stihly nadělat drobné dírky do stěn. Vzduch zamořilo mračno vlhkého sajrajtu. Tenhle exemplář už se neodplazí.

„Kurva," vydechl Farao uznale.

„Ten první hajzl mě skoro dostal," přiznal mariňák. „Rána prošla skrz a nic. Chce to přepnout na rozptyl."

Farao omámeně přikývl a přitom sledoval, jak se začínají prokreslovat ostré končetiny s několika klouby. Smrt zbavovala mrtvolu neviditelnosti. Těch nohou bylo snad třicet a zcela vyplňovaly prostor kolem trupu. Jeho původní představa, že tvor vzdáleně připomíná pavouka, vzala definitivně za své. Nepodobal se ničemu, co kdy lidské oko spatřilo. Na Zemi ani na jiných planetách. Kdysi absolvoval pár semestrů galaktické biologie a chápal, že za tenhle pohled by tisíce vědců vraždily. On by se ho naopak velkoryse vzdal.

Zatímco Harry kontroloval zbraň, tmavý oblak nečistot se zvolna šířil do stran a Faraovi začaly ulpívat na hledí mastné korálky kapaliny s útržky tkáně. Raději se stáhl o pár metrů zpět.

„Tak jdeme," zabručel Harry.

Farao naposledy střelil pohledem po impozantní hoře čepelí a kloubů, jejíž proměna se zastavila kdesi na půl cesty k viditelnému, a s těžkým povzdechem ho následoval. Boj o život ještě neskončil.

Bez větších obtíží zdolali další dvě podlaží a výrazně zkrátili vzdálenost k přechodové komoře, když se jim do uší zařízly zděšené výkřiky.

„Do prdele! Do prdele! Jsou tady! Jsou tady!"

„Mici?" zavolal Harry znepokojeně. „Mici! Co se děje? Mici!"

„Lezou přímo pod pláštěm! Jdou po mě! Musím se odpojit! Musím pryč... Hned!"

„Mici, počkej! Počkej!"

„Startuju!"

Harry se opakovaně pokoušel něco říct, ale panikařící dívka ho neposlouchala. Právě když se na společné frekvenci začala ozývat i Gillian, zazněl ve sluchátkách ohlušující, několik vteřin trvající výskot, při němž Faraovi tuhla krev v žilách. A pak bylo ticho.

„Mici?" zašeptal Harry rozechvěle. „Mici?"

Farao se kousl do rtu. Věděl, že ti dva byli přátelé.

„Mici!"

„Je mrtvá, Harry," pronesla dutým hlasem Gillian. „Mrtvá."

„Seš si jistá?"

„Nechtěj vidět záběry z kokpitu."

„Dobře..."

Astronaut smutně potřásl hlavou. Působil jako chlap, co podobnou odpověď už v životě párkrát slyšel.

„Co *Vážka*?"

„Vzdaluje se od vraku. A na palubě má bůhvíco."

„Můžeš... můžeš nás vyzvednout?"

„*Harpyje* se nedokáže spojit s lodí takto starého typu. A taky se nechci moc přiblížit. Nevíme, co ty mrchy všechno umí."

„Takže jaký jsou rozkazy, první důstojníku?"

„Máte jedinou šanci. Podle plánů je na osmnáctém podlaží galerie se záchrannými moduly. Můžou tam být i raketové skafandry. Přesuňte se tam."

„Rozumím."

Zatímco Harry akceptoval plán bez zjevných emocí, Faraovi se zvedl žaludek. Osmnácté podlaží... On prchal ze sedmnáctého, kde před záhadným duhovým kotoučem visel hrozen živých mrtvol. A teď to má absolvovat celé znovu. V opačném směru.

„To snad ne," vrhl zoufalý pohled po parťákovi, soucitu se však nedočkal.

„Jestli chceš, můžeš tu zůstat."

Zpáteční cestu už příliš nevnímal. Veškerou pozornost věnoval úspornému hospodaření s vlastními silami a zbylým palivem do trysek. Ačkoli většinu úseků zdolali rychle, zdržení přinesla šňůra bitev se skleněnými pavouky. Vždy, když měl Harry pocit, že se smyčka příliš utahuje, zaujal pozici v některém z širších koridorů, zapnul magnety a připravil se k boji. Obvykle neče-

kali dlouho. Jednou stihl rozstřílet dva během jediného střetu.

Farao s překvapením zjišťoval, že se začíná cítit o něco lépe. Zatímco zastávky nabízely vítanou příležitost k odpočinku, suverenita, s níž Harry vítězil v soubojích, mu pomohla obnovit psychickou rovnováhu. Dokonce se přistihl, že na ony bizarní příšery hledí s rostoucí zvídavostí nedostudovaného galaktického biologa. Největší záhadu představovalo, jak se zjevují. Jako by skutečně procházely přepážkami a stropy. Rovněž ho mátlo, že nelze rozeznat žádnou hlavovou část. Tvor neměl ústa, neměl oči... Vnitřní orgány působily gumovitě až uměle, ačkoli byly nepochybně organického původu, zbytek tvořil dokonale průsvitný materiál, tvrdší než ušlechtilé slitiny robotů. Kapalný obsah končetin ztrácel po smrti čirost, což umožňovalo odhadnout jejich tvar, pouze vystupující břity zůstávaly až na vzácné odlesky neviditelné.

Nakonec sebral odvahu a do těla jedné z mršin zabořil hlavici multifunkčního detektoru, aby získal podrobnější informace o molekulárním složení a struktuře tkání. Harry uznal, že neuškodí zjistit o protivníkovi něco víc, a mlčky mu kryl záda. Data si stáhla Gillian a zatímco sbírali síly k dalšímu postupu, prohnala je hlavním počítačem *Harpyje*. Předběžné výsledky měla do dvou minut, přinesly však víc otázek než odpovědí.

„To je teda síla," ohlásila. „Ta neviditelná slupka vykazuje zcela neznámé typy interakcí mezi atomy. Vnitřní prostředí je striktně anaerobní, převládají silanové vazby. Křemík, selen, telur... Víte, co to znamená?"

„Křemičitý život," přikývl Farao.

„Spíš nějak divně kombinovaný. V povrchových vrstvách je i dost uhlíku. Ale tohle ti vyrazí dech. Žádné buňky, žádné geny. Vypadá to jako gonomitery!“

„Děláš si srandu?“

„Nedělám. Tohle už vědci párkrát viděli. I když ne živý.“

Ohromený Farao cítil, jak se mu zatočila hlava. Gonomitery... Jediné místo nálezu těchto záhadných křemičitých matric představovaly *ectolity*. Bludné balvany volně prolétající bezbožnou pustinou hyperprostoru. Na několika z nich identifikovaly sondy vysoce komplexní struktury připomínající pozůstatky neznámé formy života, absurdnost prostředí však bránila podobné vysvětlení přijmout. Jen málokdo měl odvahu označit je za fragmenty uhynulých tvorů. Alespoň nahlas. Zatímco odborníci marně hledali vysvětlení v blíže neurčených anorganických procesech, zlomkovitě dochované molekulární otisky zůstávaly nejdráždivějším mystériem současné vědy.

„To jako tvrdíš, že ty svině nejsou z tohohle světa?“ zavrčel Harry, když po kratším vysvětlování pochopil, co má Gillian na mysli. „Větší kravinu jsem neslyšel.“

„Nikdo neví, proč tahle loď opustila hyperprostor. Třeba neměli poruchu.“

„To je přece absurdní.“

„A napadá mě ještě něco. I když se ty mrchy dostaly do našeho vesmíru, možná zůstávají s hyperprostorem nějak provázaný.“

„Provázaný?“

„Tak mi vysvětli, jak se dokážou tak najednou zjevovat a mizet.“

„Chceš říct, že procházejí horizontem tam a zpátky? Jsi cvok? Víš, jak je to energeticky náročný?“

„Třeba to ani nejsou jednotliví tvorové... Třeba jsou to výběžky něčeho mnohem většího... něčeho, co se ve skutečnosti rozvaluje někde úplně jinde... jako špičky chapadel...“

„Šílíš.“

„Asi jo, nechala jsem se unést,“ připustila Gillian neochotně, zatímco omámenému Faraovi bleskl před očima obraz plachetnice, stahované pod vodu obří krakaticí. Na okamžik měl klaustrofobní pocit, že jej na všech stranách obklopují neviditelná chapadla, drtící nebohou *Sarah Lee Answeld*. Útočník z jiné dimenze...

„Ale dám ruku do ohně, že tyhle parazity chytili na opačný straně,“ neodpustila si Gillian.

Ačkoli představa tvora setrvávajícího zčásti v hyperprostoru a zčásti v konvenčním časoprostorovém kontinuu byla nejspíš nesmysl, Faraovi definitivně svitlo, že tohle je ten nejúžasnější objev, jaký se kdy podařil. Komukoliv. Pokud odsud vyváznou živí, vědci jim utrhají ruce. Čeká je sláva, zbohatnou...

„Seru na to, co jsou zač,“ ulevil si Harry. „Pohni, Farao.“

Pokračovali k evakuační galerii. Pavouci jako by pochopili, že nemají šanci a přestali je obtěžovat, ačkoli se jich kolem rojilo stále víc.

Na sedmnáctém podlaží se přiblížili k sálu s diskem, ale obešli ho a chvíli postupovali širokým dopravním koridorem protkaným lesklými rovnoběžkami kolejnic. Jedna nákladní souprava uchycená v protilehlých kolejištích na podlaze i stropě zatarasila cestu jako velká

zátka. Protáhli se kolem ní jen s obtížemi. V nedalekém skladu nalezli místo zdevastované mohutnou explozí, která rozházela těžké kontejnery a poničila manipulační roboty. Zřejmě další stopa dávné bitvy. Farao zalitoval, že původní posádka neměla k dispozici pořádnou výzbroj, ale nebýt Harryho, neměli by ji ani oni.

Průběžně nahlíželi do Ronova plánku, který v hrubých rysech odpovídal reálnému uspořádání vnitřních prostor a představoval klíčové vodítko, nakonec je však neuchránil osudové chyby. Během jedné z pravidelných zastávek vymyslel Harry zkratku procházející oblastí, kde se měl nacházet prázdný hangár pro příjem hostujících člunů. Prázdný však nebyl.

První varovné signály přitom zaznamenali už v přilehlých chodbách.

„Co to k čertu je?“ vrčel Harry při pohledu na bělavá vlákna, lepící se ke stěnám, či rozprostřená v prostoru jako řídké pavučiny. „Radši se toho nedotýkej.“

Farao rozhodně neměl v úmyslu se vláken dotýkat. Tím spíš, že mu připomněla uvězněná, stále dýchající těla. Nic však neřekl.

O dvě chodby dál dorazili k široce otevřeným dveřím hangáru. Už zdáli bylo zřejmé, že je uvnitř něco špatně, a Harry opatrně zpomalil. Vzápětí pohlédli tváří v tvář peklu.

„Bože, co to je?“ zachrčel Farao.

Scéna, která se jim odkryla, byla tak neuchopitelná a bizarní, že překonávala vše, co zatím v útrobách vraku zhlédli. Dokonce ani Harry se v první chvíli nezmohl na komentář. Prostě na to jen mlčky zíral.

PAVEL FRITZ

STUDENÉ SVĚTLO HVĚZD

Ilustrace na obálce Luis Lara Osorio.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Edice Jiné světy, svazek 1.
Edici řídí Václav Kotrman.
Redakce Libor Hlaváček.
Vydalo Nakladatelství Epocha s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2021 jako svou 804. publikaci.
První vydání, 520 stran.
Sazbu a litografii provedl Jaroslav Uhlíř.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk.

www.g24studio.com

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:
v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
písemně na adrese: **Kaprova 12/40**, **110 00 Praha 1 – Staré Město,**
nebo telefonicky na čísle: **224 810 353.**

---

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha